

BRZONOŽEC IN PUŠČICA

Povest iz dobe, ko je Tekumze štel dvanajst let
Napisal Fric Steuben

Teh besed je komaj čakala. Poznala je t. igro Džona Mzepasaja, pri njem s. se z Gašperjem večkrat igrala na ta način. Skočila je s konja in rekla Mal. mu lovcu:

— Daj mi lok!

Mali lovec je začuden ubogal. r ka je vzela tudi njegove puščice, vse fant. naokrog si je natančno ogledala. potem je položila puščice drugo za drugo za poizkušnjo na struno in je n. elala lok. Fantiči so strune pristo i li bliže. Mar hoče svetlolaska tekmo- vati z njimi?

Zdajci je dvignila lok, preizkušev. je ga je napela kolikor se je vdal, njen obraz je bil zbran in resen — in zdaj- ci je že šinila prva puščica visoko v zrak, sledila je druga, tretja, četrta —

in petal. Tedajci je pribnela prva na tla.

Dvojni orel je začuden vzkričnil, drugi so vsi tlesknili z roko na usta, kakor so to Šavani zmerom počeli, ko so bili kar najbolj začudeni. Toda Lenka še ni bila zadovoljna. Še enkrat je zbrala vseh pet puščic, dala si je od Malega lovca ponuditi tulec. Dolgo je brskala po njem in je naposled zamenjala dve puščici. Potem je še enkrat dvignila lok, sprožila je, takoj nato je izstrelila drugo puščico, po- tem tretjo, četrto, peto in zdajci so vsi kriknili kakor iz enih ust — tudi šesta puščica je še šinila v zrak — in šele tedaj je padla prva na tla.

Vsi so šteli z njo in vendar so zdaj vsi poleteli k puščicam, prinesli so jih, prešteli so jih še enkrat — bila je res- ni. Lenka je odstrelila šest puščic!

Gašper se je smejal. Mar ni že Džon Mzepasé nekoč v šali dejal Lenki:

— Vsak fantovski rod te bo sprejel med svoje bojevnike, če jim to poka- žeš!

Džon Mzepasé je bil zelo ponosen na svojo učenko. Natančno ji je bil pokazal, kako je treba puščice vzeti v roko, kako jih položiti na struno, vsa

umetnost je pa v tem, da si tako hiter, kolikor le zmoreš. Vsaka napačna kretnja ukrade čas in ena napačna kretnja lahko zmanjša število za eno puščico ali kar za dve.

Indijanski fantiči so naravnost občudovali belo dekle, kakor da je pravcato svetovno čudo. In Tekumze je rekel:

— Ia rada sprejeta v rod Mladih gorskih levov.

Začuden jo je pogledal. Potem je rekel odklonilno:

— Noben rod nima skvav v svojih vrstah.

Ona se mu je zasmejala:

— Poglej one skvav, ki tam potujejo

— Naj svetlolasa sestra še enkrat strelja v zrak!

Bil je ves mračen v obraz in skoraj je bilo videti, kakor da je hud, ker ga je posekala. Njegove besede so zvenele kakor povelje.

Lenka je streljala še enkrat in spet ji je uspelo. Zdaj so stali fantje nemi okoli nje. Tekumze je bil globoko užaljen. Dekle ga je premagalo. Pohitel je k svojemu konjičku in skočil v sedlo. Drugi so sledili.

Gašper in Lenka sta jezdila poslednja. Kakor zakleto je zavladovala med fanti tišina. Toda že po nekaj minutah se je Tekumze obrnil in je Gašperju in Lenki pojezdil naproti.

— Ni lahko biti premagan od deklice. Toda bila je častna borba. Svetlolasa deklica zasluži, da jo imenujemo Belo puščico.

Njegov pogled je bil spet odkrito srčen in časten. Fant je premagal v sebi zlohotno zavist. Lenka pa je bila srečna, kajti Tekumzeja je takole po strani prav rada videla. Sama se ni zavedala, kaj je to, toda bilo je vendarle tako in je rekla:

— Čuj, Tekumze, Bela puščica bi bi-

z rodom Šavanov! Mar Šavani niso rod?

Vzkliki začudenja so se zglasili med mladeniči. Seveda, Lenka je imela čisto prav. Zakaj naj bi se brezpogojno igrala le z onimi skromnimi indijanskimi deklicami! Saj je vendar vedel, da zmore vse tisto, kakor fant njenih let. To kar je reklo dekle, ni bilo brez podlage. Vendar mu njena želja ni posebno prijala. In tako je rekel dostojanstveno, kakor da je sam veliki Kornstalk, ogrnjen v plašč iz bivolje-ga krzna:

— Svet starešin bo odločil o tvoji želji.

★

Rod Šavanov je potoval tri dni venomer na zapad. Četrty popoldan je pribrel jezdec od juga. Bliskovito se je ustavil, potem je rahlo prijezdil k Šavanom. Že od dalej je bil napravil nekatera znamenja. Ljudstvo se je vznemirilo in se razveselilo. Jezdec je bil ugledal bivole. Kornstalk mu je velel, naj se približa. Izpraševal ga je natančno. Nato sta jezdila dalje.

Dve uri pozneje so ugledali drugega jezdeca. Tudi on je bil videl bivole.

Kornstalk je velel ustaviti. Prispel je

v tisti kraj, ki ga je bil ostalim plemenom svojega rodu navedel: razprostrirala se je precejšnja dolina, obdana od gričevja, v njej je bilo zadosti vode in tudi drv. Na severu se je košatil gozd.

Bivolji so potovali od severovzhoda proti jugozapadu. Priti morajo proti taborišču. Poizvedovalci so jezdili iz taborišča, vselej po dva in dva. Čim so opazili bivoljo čredo, je eden pojezdil nazaj v taborišče, drugi pa je od daleč sledil živalim, da jih je imel venomer pred očmi.

Tako so dan za dnem jezdili možje v narodo, žene so šle za njimi. Možje so lovili in streljali, raztelesevali so mrtve živali in jim snemali kožo. Žene pa so razsekavale meso, ga tovorile na konje in dovažale velika bremena v taborišče. Plen je bil tako velik, da konjski hrbti niso zadostovali za tovorjene. Indijanke so prav tako kakor

na potovanju od taborišča do taborišča, privezovale konjem ob levi in desni dolge, kakor zapestje debele drogove, ki so se vlekli za konji. Privezale so jih s čvrstimi jermenji, pričvrstile so med drogove bivolje kože in so nanje naložile lovski plen. Seveda so same tudi nosile težke tovore mesa, kopit in rogov. Celo psi, ki so imeli velike praznike, so morali tovoriti in vleči meso. V taborišču je bilo polno veselja, živahnosti in delavnosti.

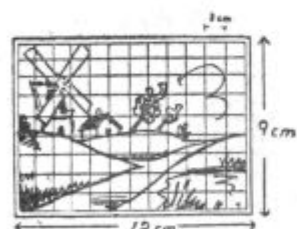
Bivolji niso potovali v veliki zaključeni čredi, marveč so se po prehodu čez Ohajo razkropili v gruče po štiri-deset do šestdeset živali. Indijanski bojevnik so obkrožili tako gručo, kjerkoli so jo izsledili, nato so jo razgnali. Podili so se za brezupno drvečimi bivolji in nikakor ni bila redkost, da je posamezni lovec v enem samem dnevu pokončal tri ali štiri bivole.

Dalje prihodnjč.

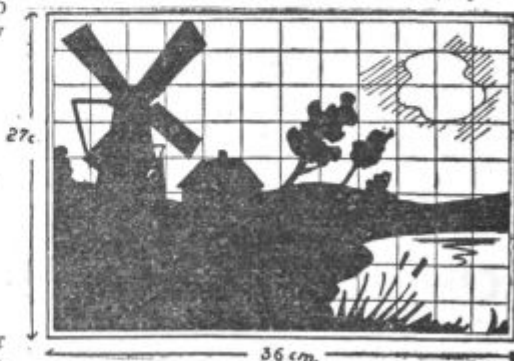
Solčni vzhod po volji

Sedaj, ko so že daljši večeri in krajši dnevi, se moramo pač temu prilagoditi. Ko smo že opravili svoje šolske dolžnosti, smo povabili k sebi svoje prijatelje, tovariše, sošolce. Večja družba, več zabave, več razvedrila. Da, toda vsak dan se ne moremo zabavati z eno in isto stvarjo. Da ne bo zabava postala dolgočasna, poskusimo kaj novega, nekaj, kar ne bo prav

njimi si izberemo tako, na kateri so fotografirani ali naslikani najrazličnejši predmeti. Za vzorec si oglejte našo sliko št. 1. Izbrano razglednico preprežemo s kvadratno mrežo (ravnilo in mehak svinčnik!) Kvadrati naj imajo n. pr. dolžino in višino 1 cm. Na-

1. 2.

vsakdanje, kar bo imenitno in vendar zabavno. Prepričani smo, da bomo vzbudili pri družbi zanimanje, če ji bomo naznanili, da se nam je posrečilo solčni vzhod podrediti naši volji. Ker je pa že tako, da imajo neverni Tomaži povsod večino, moramo na dan tudi z dejanjem. Napravimo pa tole zadevo s solčnim vzhodom takole.

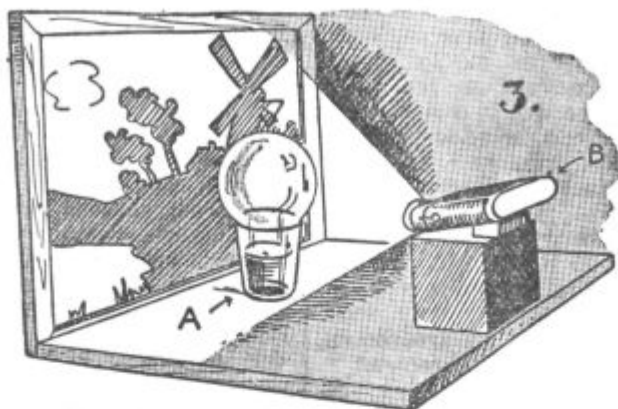
Pokrajinskih razglednic je običajno v vsaki hiši dovolj na razpolago. Med

to si pripravimo slikovni okvir, ki bo približno trikrat večji od razglednice. Če je razglednica velika na pr. 9×12 cm, naj bo okvir velik 27×36 cm. Na kos zelo tankega risalnega papirja, natančne velikosti slikovnega okvira, prenesemo kvadratno mrežo, seveda tudi v trikrat povečanem merilu: stranica kvadrata bo dolga torej 3 cm. V to kvadratno mrežo vrisemo obris

slike na razglednici točko za točko. Podrobnosti izpustimo. S slike št. 2, ki nam kaže tako prenešeno sliko z razglednice št. 1, razvidimo, da so

in zrak pa s temnomodro barvo

Ko smo zradirali kvadratno mrežo, vstavimo sliko v okvir Mehko cunjjo, ki smo jo namočili v čistem olju ali

nam potrebni le veliki obrisi. Vse, kar je znotraj teh obrisov, prevlečemo s tušem, kar nam pa predstavlja vodo

glicerinu, pritiskamo sedaj na zadnjo stran papirja tako dolgo, da se papir popolnoma napije tekočine in postane prozoren.

A. P. — dijak:

Mrtvemu kralju

Truplo junaško
na Oplencu leži,
duh Tvoj nesmrtni
med nami živi.
Vstal bi, o kralj,
in bil bi med nami
da v težkih trenutkih
ne bili bi sami.
Glej tam na severu
Evropa gori,
zopet preliva
slovanska se kri.
Med nami pa sloga
se zopet obnavlja,
duh Tvoj iz višave
nas blagoslavlja.

★

Ob spominu

V oktobru tužnem
deca zopet plaka
o kralj, ki bil si vzor
nam Sokola-Junaka.
Na prestolu Tvojem
nova je mladika,
Karadjordju Petru
deca Tvoja vzklila.
Okrog prestola složno
smo se vsi snrili
s Tvojim sinom rasli
bomo se krepili
in čakali, da pokliče
zveste svoje Sokoliče.

Okvir pritrdimo na rob lesene plošče; slika št. 3 nam kaže napravo z zadnje strani. Z A je označen majhen kozarec, ki ima zelo tanke stene. V ta kozarec vlijemo zelo gosto milnico, kakor jo rabimo za napihovanje milnih mehurčkov. Pri B pritrdimo na primerno podlago žepno svetilko in sicer tako visoko, da sveti čez rob kozarca proti sliki. Enako nam služi tudi navadna sveča, če nimamo pri roki žepne svetilke, le da mora biti soba med »predvajanjem« zadosti zatemnjena.

Vsa dela, ki smo jih doslej opisali, smo seveda opravili že prej in je sedaj, ko smo družbo svojih prijateljev povabili k ogledu našega solnčnega vzhoda, že vse pripravljeno. Tovariše postavimo ali posadimo pred »platno«, sami pa vzamemo slamnato cevko, jo vtaknemo v milnico in napihnemo mehurček toliko, da se dviguje polovico nad kozarcem. Sedaj prižgemo svetilko, odstranimo slamnato cevko in objamemo kozarec z obema rokama. Zaradi toplote se bo milni mehurček polagoma večal in dvigal, ker se zrak v njem razteza. Gledalci na drugi strani pa bodo pričeli čudovitega solnčnega vzhoda. Obdano z žarečimi barvnimi krogi se bo pred njimi dvigalo »solnce« nad temne obrise pokrajine, dokler — no, dokler se ne bo milni mehurček razpočil. Po tej »strahoviti katastrofi« pa začnemo znova. Torej poskusimo!

Manko Gotar:

Žalostna zgodba o veseli živalski družbi

Tisto noč je deževalo, kakor da bi lilo iz škafa. Preplašene smreke so zmajevale z glavami in plaho šepetale med seboj: »Kdo bi si še zjutraj mislil, da bo prišlo kaj takšnega nad nas.«

Deževne kaplje so padale z dreves na grmovje, odtod pa na tla in po gozdu se je razlilo vse polno majhnih potočkov, ki so se potem razgubljali med mahom in kamenjem.

Kmalu je postalo temno. Zelena žabica, ki je sedela na hrastovi vejici je menila: »Pred jutrom ne bo nehalo li-ti.«

Prav tako si je mislila tudi pridna mravlja, ki jo je spotoma proti domu »jela nevihta. Predpoldan je bila namreč z jajčki na trgu in sedaj se vrača s polno možno cekinov domov. Pri vsakem koraku je zavzdihnila in potožila: »Z obleko je konec in tudi klo-buk ne bo več za nobeno rabo. Čemu vendar nisem ponesla s seboj dežnika? Tudi s temi lahкими čevljički ne bom prišla več daleč.«

Ko se je tako pomenkovala sama s seboj, je stala ravno pred njo velika goba. Hitro je stekla k njej.

»Ta mi pride prav,« je zaklicala veselo, »kako prijetno bo vedriti pod njo. Tu ostanem, dokler ne bo prenehalo deževati. Zdi se mi, da ne stanuje nihče tu, tem bolje.«

Kar naenkrat je bila pod streho. Ko je izlivala vodo iz čevljičkov, je opazila zunaj, kako se je kregal murenček z dežjem. Preko rame so mu visele gosli. Ko je zagledal mravljo, je dejal: »O, ljuba mravlja- ali je dovoljeno, da pridem k tebi.« »Kar pridi,« mu je odvrnila mravlja, »saj mi bo še ljubše, če dobim družčino.«

Zopet je dejal murenček: »Bil sem v vasi, kjer sem godel plesalcem. Predolgo sem se zamudil. Saj lahko prenočim pri tebi, kajti v takšnem vremenu ne kaže iti dalje.«

»I, kar ostani, se bova že kaj zmenila.« Muren je stopil v izbo in obesil gosli na klin. Ko sta se nekaj časa pogovarjala, sta opazila iz daljave lučko. Ko je prišla bliže, sta videla, da jo je nosila kresnica. Kmalu sta jo zaslišala vzdihovati in ni pretaklo dolgo, ko je stala pred gobo.

Globoko se je priklonila in rekla: »Lepo vaju prosim, ali smem prenočiti pri vama. Prav za prav sem hotela

obiskati svojega strica, ki stanuje tam na travniku, pa sem zašla v gozdu in sedaj ne vem ne kod ne kam.«

»Kar k nama,« sta jo oba vabila v izbo, »saj nam bo še lepše, če bomo imeli v hiši luč.«

Veselo je stopila kresnica v izbo in postavila luč na mizo. Ker se je tako svetilo izpod gobe, je kmalu zašel v to družčino še hrošček, ki je prikreval bog ve od kod.

»Aha,« je zaklical, »vidim, da nisem zgrešil poti, za potujoče rokodelce bo ta hiša kakor nalašč. O, kako prijetno se bo odpočiti. Saj dovolite, kaj ne?« »O, seveda kar pridi, da nam boš kaj povedal,« so mu dejali vsi trije. Kmalu je prišepal hrošček, se vsedel k mizi, potegnil iz cule košček kruha, da bi ga pospravil v svoj želodček.

Niso si še utegnili povedati to in ono, ko so slišali od zunaj nekoga sopihati:

»To se pravi teči, kakor vihra sem drvel in ni čudno, če me bode v bokih.« Vsi štirje so se sklonili globoko skozi okno in opazili zasoplega polža, ki je godrnjal dalje: »Ej, huda je poštarjeva služba, naj bo vreme kakršnokoli hoče, na pot moraš. Škoda, da nisem raje kakšen pisar.«

Ko je opazil pri oknu zbrano družbo, se je globoko priklonil: »Ali dovolijo cenjena gospoda, da se malo odpočijem pri njih?« Nihče ni bil proti temu in kmalu je sedel polž pred hišnimi vrati, v roke je vzel pletilne igle in začel pletiti nogavice za zimo.

Tako se jih je zbralo pet pod gobo: mravlja, murenček, kresnica, hrošček in polžek. Zdaj reče mravlja: »Čemu sedimo vendar tako žalostno drug poleg drugega in se dolgočasimo med seboj. Pripovedujmo si raje kakšne zgodbe, sama bi rada pričela, pa se ne ne morem nobene spomniti. Toda kaj bi rekli na to, če bi nam murenček katero zagodel na svoje gosli. Če ni preveč utrujen, nam gotovo ne bo odbil prošnje in nam postregel s kakšno okroglo, da zaplešemo.« Vsem je ugaljal ta predlog. Tudi murenček si ni dal dvakrat reči. Kmalu je zazvenela vesela pesem in po sobi se je pričelo ranjanje. Le polžek je ostal v svojem kotu in menil, da se mu preveč vrti v glavi, če bi se prehitro obračal po sobi. In tako je tudi bilo, drugi so plesa-

li, polžek pa je z dopadanjem gledal vrteče pare. To je bilo vriska in sme-ha, skoraj do prvega drevesa se je slišalo veselo rajanje.

Goba, pod katero so se veselili in razgrajali smeli popotni, je služila prav za prav za stanovanje krastači, ki je že predpoldan odšla na pomenek k svoji sosedki. Zdaj se je vračala domov in ko je zaslišala, da v njeni hiši ni nekaj v redu se je tiho plazila proti gobi. Nihče je ni slišal, niti takrat ne, ko je odpirala vrata in joj, kar naenkrat je stala med njimi. Ubogemu polžku so padle igle iz rok, murnčku pa gosli, plesalci so pa od strahu kar pocepali na tla. Prepozno se je spomnila kresnica, da bi ugasnila svojo lučko, da bi se v temi splazili vsi iz hiše.

»A tako! Glej jih, glej, kako so veselil! Kdo vam pa je dovolil v mojo hišo,« se je zadirala žaba in pretila z dežnikom. »Marš, poberite se, mrcine, jaz vam pokažem, kako se razgraja v tuji hiši!« In že je padalo neusmiljeno zdaj po glavi, zdaj po hrbtu in ubogemu murnčku se je ulila kri iz nosa. Ubogi revčki so jo morali popihati kar skozi okno, sicer bi bila nesreča še večja.

Ko so bili zunaj, so tekli, kar so jih nosile noge. Preplašeno so se ozirali nazaj, če jim ne sledi krastača. Toda te ni bilo. Ko so bežali nekaj časa, so opazili, da ni polžka več med njimi.

»Polžek, polžek, kje si? Toda o tem ni bilo več ne duha ne sluha, ta ni slišal klica, kajti predaletč je ostal za njimi. Drugi pa so žalostno nadaljevali pot in šele po dolgem času so našli suh kotichek pod korenino. Čisto premočeni in premrzli so še dolgo v noč šepetali med seboj o grozni nesreči, dokler niso zaspali stisnjeni drug k drugemu.

Ali veste...

— da morejo gobe, te po svoji naravi zelo mehke in nežne rastline predreti cementne plošče in trda asfaltna tla? Gobe rastejo namreč dostikrat tako hitro in s tako silo, da morejo uničiti v najkrajšem času debelo cementno plast tlakovanega dvorišča, kar se je že večkrat zgodilo. Izhodišče razkrajalnega početja je bilo v kakem spregledanem votlem predelu pod plastjo. Tam so se gobe zelo razmnožile; na-

rastla gmota je dvignila tlak najprej na dotičnem mestu, nato pa se je po razpokah in režah razširila še v ostale predele pod cementom. Tej prodorni moči gob se more upirati le težko kamenje in železo.

— da vsebuje voda polarnih morij zelo malo soli? Vzrok temu pojavu so najbrž ledene gore, ki se tajajo in dovajajo morju neprestano ogromne količine sladke vode.

— da ima miš razmeroma več možgan kakor odrasel človek? Pri miši zavzemajo možgani približno 5% njene celotne teže, dočim odpade pri človeku samo 2% teže na njegove možgane.

Skromne želje

Izložbo Jurček ogleduje, požira sline in vzdihuje:
»Kako lepo bi — primaruha — bilo, če zdajle bil bi muhalek«

Jutrovčki pišejo

Pred petimi leti. V šoli smo se v ponedeljek spomnili našega ljubelega, najboljšega viteškega kralja Aleksandra I., ki je postal pred petimi leti žrtev zločinske roke. Gospod učitelj je govoril o blagopokojnem kralju, spomnil se je vseh njegovih zaslug in vrtil in nam naročil, da se moramo v zvesti ljubezni nasloniti na našega mladega kralja Petra II. Karadjordjeviča.

Stana Jezernik, uč. V. razr. v Ljublj.

Zahvala

Vesela, vesela,
Tvoj dar sem prejela,
hvala Ti, striček Matiček!
Se bolj bodem pela
in sto pesmic splela
za Jutrov kotiček.
Ljubezen mladine,
do domovine,
naj moja pesem poudarja,
in mladi naš rod,
živi naj povsod,
v delu za dom in za kralja.
Tebi, naš striček,
preljubi Matiček,
želimo iz srca:
zdravja in sreče
kar cele vreče,
Bog naj Ti da!

Tanja in Živa, dijakinji v Mariboru

Naša domovina. V kolikih pesmih so te že opevali, o domovina! Vsak košček te lepe zemlje ima svojo himno, spočeto v duši poeta, ki se je tam rodil, ali pa tudi v duši preprostega človeka, ki mu ganotje nad lepoto rodne grude uide v prirsčne stihe. Lepa si, o domovina! Nismo klonili v dne hude preizkušnje in ne bomo tudi v bodoče. In če bo treba v boj, za tebe, domovina, tedaj vsi na plan, tudi žene in otroci in v srcih le eno ljubezen — domovina in v mislih le eno — zmagal! Vsi smo le eno in naša srca so kot silen plamen, preko katerega ne more nihče!

Majda Podboršek, IV. r. gimn. v Ljubljani.

Dragi stric Matic! Ko sem prečitala novi natečaj, sem sklenila, da posku-

sim srečo. Hočem Ti opisati svoj rojstni kraj. Moj rojstni kraj se imenuje Gornji grad. Leži ob vznožju Menine planine. Skozi Gornji grad teče reka Dreta, ki izvira izpod Črnilca.

Gornji grad je majhno mesto vzdolžno od Ljubljane. Nasproti Menine planine je Lepenotka, ki je bila že letos pokrita s snegom. Gornji grad je letoviščarski kraj. Gornjegrajski Sokol ima lep Sokolski dom. Imamo tudi lepo kopalnico s krasnimi sprehodi. Radla čitam in Te prosim, da mi pošleš knjigo, ki bi dopolnila mojo knjižnico. Lepo Te pozdravlja in se priporoča zvesta čitatelka »Mladega Jutra«

Breda Veršnik uč. 5. razr. osnovne šole v Gornjem gradu.

Dragi stric Matic! Sprejela sem z veseljem Tvojo mi poslano knjigo, katero sem takoj odvila, ker me je zelo zanimala njena vsebina. Ko sem knjigo odprla, sem zapazila na notranji strani platnice Tvojo pisavo. Prečitala sem in mi pišeš, da mi pošiljaš knjigo za nagrado in v spomin: knjiga mi bo res ostala v trajen spomin, ker si napisal datum ravno na mojo 10letnico. Ker sem jaz rojena 5. 9. 1929. Tudi sem čitala, da je založil konzorcij »Jutra« poslano mi knjigo ravno pred 10 leti, ko sem bila rojena. Knjigo sem že prečitala in je bila povest zelo lepa. Za knjigo se Ti najlepše zahvaljujem in se Ti priporočam za drugo. Pozdravlja Te

Marica Kovačec, uč. IV. razr. Notranje gorice 100.

.....
Vlado Klemenčič:

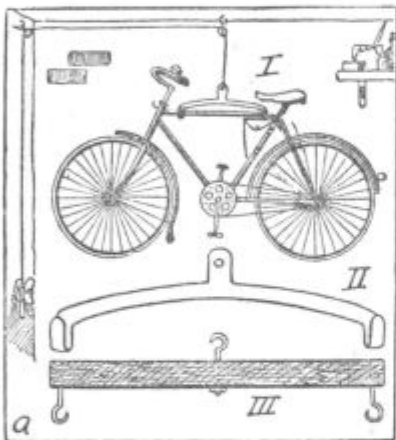
Otrok slovenski

Tak si, ko drugi otroci, otrok naš.
Smeješ se, kadar si zdrav in kadar si
sit,
reven si, kadar ti Beda reže kruh.
Zgodaj te kuje življenja kovač.
Tak si, ko drugi otroci, in vendar ves
naš.

Rasteš iz zemlje, ki daje ti to, kar ima:
košček sveta, lep kakor božji smehljaj,
venec ljubezni, nanizane v kaplje krvi
naših pradedov, ki so trpeli zate
glej, glej, kakšne koralde so tol
kralja Matjaža, ki ni še obiskal vsch,

(ki ga še čakajo, tisti mrjo,
s svincem v telesu padajo).
V tvoji je dušici našega solca žar,
naših poljan in gozdov in potokov
odsev.
tebe prešinja kmetskih vrskov odmev
tebe pretresa fabriških kladiv udar.
Ves si prirasel na naše srce:
naše veselje in naša bol
vate preliva se iz nas,
kakor v posodi, v tebi leži
naše življenje prihodnjih dni.
Otrok slovenski, romaj na svetle potil

Ravnaj lepo s svojim kolesom

Bil je celo poletje tvoj najboljši tovariš. Zvesto te je spremljal na tvojih izletih in v resnici ni zaslužil, da ga sedaj, ko je lepo vreme minulo, ko prihaja v goste zima s svojimi neprijetnostmi, neobzirno prepustiš prahu in vlagi v kotu domače kleti. Biti si moraš svest, da tako zanemarjanje lahko tvojemu kolesu občutno škoduje. Zrak se namreč sčasoma iz gumijastih obrobov porazgubi, ogrodje pa začne pritiskati s čim dalje širšimi ploskvami na razjedojoča cementna tla. Tako se polagoma ustvarjajo pogoji za uničujoče delo rje in mraza. Nobeno čudo ni, če postane pri tem tudi kaučuk krhek in neuporaben. Mnogo bolje ravna oni, malenkosten denar iz ploščatega kosa ki obesi čez zimo svoje kolo pod strop. Ta način shranjevanja ima še to prednost, da ni kolo nikomur v napoto. Prva podoba kaže, kako si urediš napravo za obešanje. Kolo visi na posebnem ločnju, ki ti ga izdelata kovač za

zleza (2 podoba). Za obešalo pa lahko uporabiš tudi podolgovat kos lesa, v katerega priviješ na ustrezajočih mestih troje močnih kljuk (3 podoba).

Kolo potegneš pod strop z vrvjo, kakršno rabijo gospodinjice za obešanje perila. Prej ga moraš seveda pošteno osnažiti. Odstraniti moraš z vseh delov cestno blato, pa tudi zastarele madeže strojnega olja. Nato ga moraš na novo naoljiti, bleščeče kose pa namažati z vazelinom.

Posetnica

ANA BOLIČ

R. K.

Kaj je gospodična po poklicu?

Satovna križanka

1. pobotanje, 2. delavec, ki krije strehe, 3. samostalniik glagola »vabiti«, 4. prosjaki, 5 zelo razširjeno vozilo v množini, 6 mnogo, 7 dobrote zaklana-ga prašiča, 8 kdor je neroden je ..., 9. zrel postajati, 10 namizna posoda, 11. tako imenujejo stari ljudje petindvajsetpanske novce, 12 žuželka, ki povzroča močen glas, 13 glavno mesto najmočnejše evropske države

Rešitev rebusa

Pero Devetak, mizar Črešnjevce.

Rešitev verige s ključavnico

SO-JA, JA-SA, SA-VA, VA-BA,
BA-LA: SOLA.